

Jana Dohnalová
Čertovické
povídaní

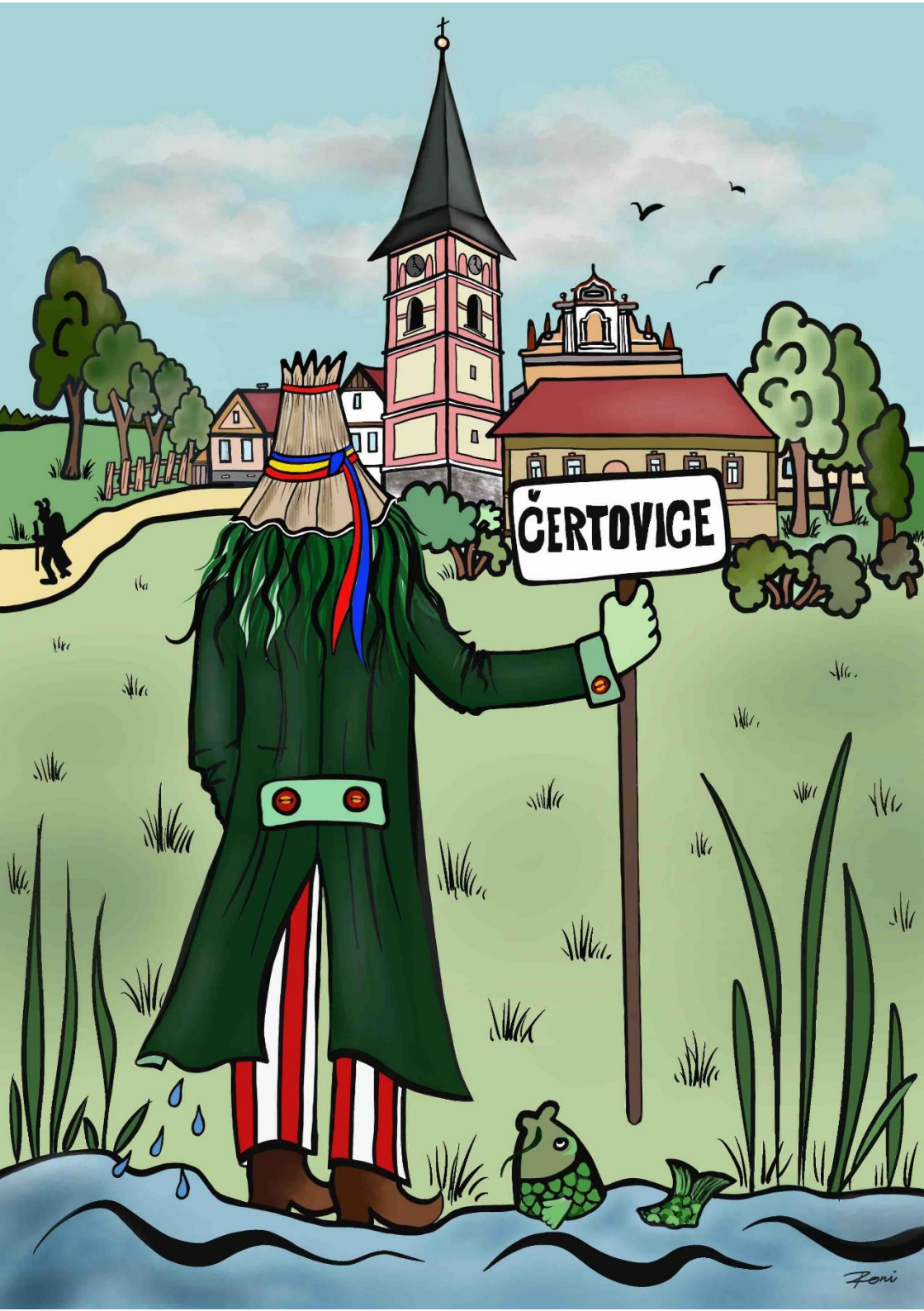

Ilustrovala: Nina Roubíková

ČERTOVIČKÉ POVÍDÁNÍ

Jana Dohnalová

Ilustrovala: Nina Roubíková

ČERTOVICE

JAK MĚSTO ČERNOVICE KE SVÉMU JMÉNU PŘIŠLO

Původně se říkalo, že v kraji bylo hodně lesů, byla tu tma a bažiny, a když se lesy vykácely a bažiny vysušily, vzniklo na krásném slunném místě město, kde už nebylo černo více. Později tedy se ta dvě slova spojila a vznikly Černovice.

Podle nejnovějších poznatků však to bylo docela jinak a město své jméno dostalo v pradávných dobách, kdy v tomhle kraji pod kopcem Svidníkem pobýval poslední čert, co byl kdy na Vysočině spatřen.

Kopejtko se jmenoval a byl to takový starý vysloužilec, co už skoro půl milionu let chytal na světě hříšníky, a tak není divu, když někdo pracuje takhle dlouho, je z toho trochu unavený. Jednou řekl Luciferovi, že už toho má dost, pořád se někde po světě plahočit, a že by rád šel do důchodu. Lucifer byl uznalý chlapík, a tak řekl Kopejtkovi.

„Poslyš, nechám tě v klidu odejít na odpočinek, ale musíš mi přinést do pekla ještě jednoho posledního a zvláště těžkého hříšníka.“

Kopejtko si vzdychl, no, co měl chudák dělat. To víte, nechtělo se mu, ale říkal si, že už když to je tedy naposledy,

že to nějak přežije. Ptal se tedy Lucifera, kdo že je ten hříšník a co tak hrozného dělá, a Lucifer mu řekl, že je to mlynář ze mlýna pod Svidníkem, a ten že šidí na míře, že už se na to ani peklo nemůže dívat, a jen lakotí a zlaťáky zašívá do polštáře.

„...když mi ho přineseš, Kopejtko,“ pravil Lucifer, vida, že se Kopejtkovi pranic nechce, „dám ti ten mlýn a budeš v něm moci na odpočinku, místo toho hříšného mlynáře, v klidu vegetovat.“

To se Kopejtkovi tuze zamlouvalo a sám už se viděl v mlynářské čapce. Vydal se tedy na svět a stanul rovnou pod kopcem Svidníkem, odkud byl parádní rozhled na mlýn. Stál u rybníka a mlýnské kolo pod náhonem vesele klapalo. Kopejtko si vesele zamnul ruce, mlýn se mu tuze líbil. Mlynáře dostat do pekla bude hračka. Měl už vymyšlený svůj plán. Nechal se v mlýně najmout jako pomocník a čekal, až přijde noc. Když všechno tvrdě spalo, připlížil se k mlynářovu loži a šup, už ho souká do pytle a už s ním letí komínem ven. Lucifer ho pochválil, a tak se Kopejtko stal za odměnu v mlýně mlynářem. Chodil vyoblékaný, celý v bílém, stejně jako kdysi pantáta mlynář, a vůbec byl od něho skoro k nerozeznání. Jen lidi, co

pantátu znali, říkali, že to snad není ani on, že jejich pantáta mlynář jim nikdy nedával míry tak rovné a nešizené. No, a jednou, když se koupal při měsíčku za mlýnem v tom rybníce, aby smyl bílý moučný prach, viděli ho chasníci ze vsi, co se tou dobou vraceli z hospody. Ale, co to má náš pantáta na hlavě, snad bouli, a co bouli – rovnou dvě. Ráno už celá ves věděla, že pantáta mlynář není pantáta mlynář, ale čert.

Šuškal se, že si dozajista pro někoho přišel, a že tu bylo hříšníků víc než dost, začali se ho bát. Do mlýna už nikdo nechodil, třebaže míry byly rovné a nešizené. A jak už to tak bývá, strach má velké oči a spousta těch hříšníků proto v noci oka nezamhouřilo a pořád jen poslouchali, jestli jim něco divného nepraská v komíně. Starosta, který z nich byl hříšník největší, svolal takhle jednou radní a řekl jim, že už to takhle dál nejde a že se musí čerta zbavit. Kopejtko si zrovna liboval, jak se mu ve mlýně pěkně daří a jak si ten svůj důchod uměl zařídit, když tu dva siláci chytli ho každý z jedné strany za ruce a už ho vláčí ven ze mlýna. Kopejtkovi nepomohly nářky ani prosby, zamkli ho do mlýnského kola, aby jej hezky šlapal a pomáhal tak vodě a

mlelo se rychleji. Co naplat, že tu od té doby stál nejvýkonnější mlýn na světě, když Kopejtko si zoufal:

„Achich ach, takhle jsem si ten důchod fakt nepředstavoval. Z tý studený vody a toho neustálýho vlhka už jsem chytil rýmu a jistě chytnu i revma...“

Jeho nářky uslyšel vodník, co bydlel v tom rybníku za mlýnem, a už ho z toho docela brala migréna. Přišel k mlýnskému kolu a řekl Kopejtkovi:

„Jestli mi nepřestaneš okamžitě plašit ryby, proměním tě za trest v ropuchu.“

„Přestanu, když mi pomůžeš ven,“ řekl na to Kopejtko. Tu si vodník povšiml jeho malých růžků a řekl:

„Proč, neutečeš, vždyť jsi čert.“

„Jenomže čert v důchodu a jak známo, čerti odchodem do důchodu přichází o všechny své čáry...“ škytl Kopejtko.

„...jediný, co mi z čertovský živnosti zbylo, jsou tyhle dva růžky, co mám na hlavě, jsem teď obyčejnej smrtelník a taky brzo zemřu, jestli mi nepomůžeš.“

Vodníkovi to pořád nějak nešlo do hlavy, ale nakonec se rozhodl, že Kopejtkovi pomůže, ostatně kdo by stál o to mít pořád migrénu. A čert Kopejtko, ten když byl z kola venku, radostně upaloval co nejdál od mlýna i od městečka a nikdo

ho už nikdy v tomhle kraji nespatrił, ani žádného jiného čerta. A když tahle pověst zlidověla, říkalo se, že od té doby tu nikdo nespatrił čerta více, z čehož se vžil později i název pro celé městečko Čertovice a ještě později Černovice.